

ze dne 28. listopadu 1929 nařizeno prvému soudu, by o návrhu vymáhající strany, by poddlužníci bylo uloženo vydání zboží do soudní úschovy ve smyslu § 307 ex. ř., rozhodl po předchozím výslechu poddlužnice, a bylo naznačeno, že okolnost, že poddlužník nemůže být k vydání věci nucen, není důvodem k zamítnutí návrhu. Opětné zamítnutí návrhu s poukazem k tomu, že vymáhající strana mohla již na základě vyjádření poddlužníka k výkonnému orgánu ze dne 3. října 1929 proti němu zakročit žalobou, jest nesprávným, neboť podání žaloby proti poddlužníku musí předcházeti vzhledem k § 329 ex. ř. podle § 307 ex. ř. příkaz soudu ke složení. Podle § 307 ex. ř. jest poddlužník, činí-li si na nárok přikázaný k vybrání kromě vymáhajícího věřitele nárok i jiné osoby k návrhu věřitele povinen pohledávku po případě nárok složit na soudě. Slyšení poddlužníka omezí se na to, zda jsou tu zákonné podmínky složení. V tomto směru zjistil prvý soudce vyjádřením poddlužnice, že odpírá vydání zboží a že si na ně činí nároky též Občanská záložna v Ú., což i dopisem ze dne 4. listopadu 1929 běže za prokázáno. Podmínky příkazu podle § 307 ex. ř. jsou tudíž splněny a mělo být návrhu vymáhající věřitelky vyhověno, jelikož jest jen její věci, jakých prostředků použije k vymožení svého nároku, kdyby poddlužnice příkazu nevyhověla, neboť příkaz není proti ní vykonatelným a může k tomu být přidržena jen žalobou. Stížnost ve věci samé jest tudíž důvodnou, bylo jí vyhověno a usnesení prvního soudu v ten způsob změněno, že návrhu vymáhající strany vyhověno. Důvodnou jest stížnost i pokud čelí proti tomu, že výlohy vyjádření poddlužnice byly proti vymáhající straně přisouzeny, neboť nejde tu o případ § 301, šestý odstavec, ex. ř. a nelze tohoto výmínečného ustanovení použití na vyjádření ve smyslu § 55 ex. ř. Náklady ty musí nésti poddlužnice sama. Stížnosti bylo tudíž i v tomto směru vyhověno a usnesení prvního soudu v tom směru změněno, že návrh poddlužnice na přisouzení útrat vyjádření byl zamítnut.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu

s p o u k a z e m

ke správným důvodům napadeného usnesení, jež dovolacím rekuresem nebyly vyvráceny a k nimž stačí ještě dodat, že pro povinnost poddlužníka k složení pohledávky na soudě v případě § 307 ex. ř. (§ 329 ex. ř.) jest lhostejno, zda poddlužník pohledávku (nárok) uznal, neboť zákon nerozeznává. Výslech poddlužníka má se obmezit jen na to, zda jsou splněny podmínky složení na soudě. O případných námitkách proti pohledávce se při něm nejedná. Byl-li příkaz vydán a nevyhoví-li mu poddlužník, nelze sice příkaz vykonati, ale poddlužník může být k složení donucen žalobou. Poddlužník ručí pro neuposlechnutí příkazu podle zásad občanského zákona.

Čís. 9661.

Bylo-li po právoplatném rozvodu manželství od stolu a lože z viny manžela přisouzeno manželce ve zvláštním sporu výživné, zanikl nárok

manželky na výživné tím, že byla dodatečně vyslovena rozlučka z viny obou manželů.

Předpisu § 19 rozl. zák. nelze použítí, byl-li rozvod manželství vysloven za platnosti rozlukového zákona.

(Rozh. ze dne 20. února 1930, Rv I 762/29).

Rozsudkem zemského soudu ve Vídni ze dne 7. dubna 1921 bylo rozvedeno manželství stran z viny žalovaného manžela. Rozsudkem krajského soudu v Litoměřicích ze dne 26. listopadu 1924 byl manžel uznán povinným platiti manželce výživné. Rozsudkem krajského soudu v Litoměřicích ze dne 19. února 1927 bylo manželství stran prohlášeno rozloučeným z viny obou stran. Usnesením ze dne 1. března 1928 byla manželce proti manželi povolena exekuce k vydobytí a zjištění výživného. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se manžel rozsudečného výroku, že proti němu pominul nárok manželky z rozsudku ze dne 26. listopadu 1924. **O b a n i ž š í s o u d y** uznaly podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: Nesprávné posouzení věci po stránce právní spatřuje odvolatelka v tom, že podle názoru prvního soudu byl exekuční titul na výživné rozsudkem krajského soudu v Litoměřicích ze dne 19. února 1927 zbaven působnosti, takže nárok z rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 26. listopadu 1924 zanikl. S vývody, kterými se odvolatelka pokouší názor prvního soudu vyvrátiti, nelze však souhlasiti. Jest pravda, že manželství stran bylo nejprve rozvedeno od stolu a lože. Stalo se tak rozsudkem pro zmeškání zemského civilního soudu ve Vídni ze dne 7. dubna 1921 z viny manžela, jenž uznán byl povinným platiti manželce výživné. Poněvadž však rozvod od stolu a lože vysloven byl rozsudkem pro zmeškání, nebyly vzaty na přetřes rozvodové důvody, tedy podstata otázky viny. K tomu došlo teprve v řízení o rozlučku manželství, skončeném rozsudkem krajského soudu v Litoměřicích ze dne 19. února 1927, jímž manželství stran bylo rozloučeno z viny obou stran. Povinnost vyživovací předpokládá, že svazek manželství trvá. Rozloučením manželství předpoklad tento odpadl, čímž zanikla i povinnost manžela, by nadále manželce poskytoval výživu. Událost tato nastala však teprve po vzniku exekučního titulu, pročež právem bylo žalobě vyhověno. Nelze použítí ustanovení § 19 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n., poněvadž nejde o úmluvu stran, aniž o rozhodnutí, které by ustanovení tomuto odpovídalo a na které by ustanovení § 19 cit. zák. bylo lze užítí. Tím méně může se žalovaná strana opíratí o ustanovení dvorského dekretu ze dne 4. května 1841, čís. 531 sb. z. s., poněvadž tento dvorský dekret platí jen v případě rozvodu manželství od stolu a lože. Soudy nejsou oprávněny, by z důvodu slušnosti přiznávaly nároky, které nelze srovnati se zákonem.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalovaná napadá rozsudek odvolacího soudu jen z dovolacího důvodu čís. 4 § 503 c. ř. s., a to jen v tom směru, že odvolací soud uznal, že zániku soudem jí již dříve přiřknutého nároku na výživné proti žalobci následkem dodatečně vyslovené rozluky jejího manželství se žalobcem z viny obou není na závadu ustanovení § 19 zák. ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n., poněvadž nejde tu o předchozí ujednání stran aniž o soudní rozhodnutí, na které by bylo lze ustanovení § 19 cit. zák. použiti. Dovolatelka uplatňuje, že takovéto soudní rozhodnutí jest spatřovati v rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 26. listopadu 1924, jímž bylo přisouzeno žalované proti žalobci výživné a který byl vynesena vzhledem k předchozímu rozsudku zemského soudu ve Vídni ve věcech civilních ze dne 7. dubna 1921 o rozvodu manželství stran z viny žalobcovy a že důsledkem toho by žalobci jen příslušelo domáhati se nového spořádání majetkových poměrů, nikoliv však domáhati se žalobou podle § 35 ex. ř. určení zániku nároku na výživné. Než ustanovení § 19 cit. zák. tu nedopadá, jak odvolací soud již v napadeném rozsudku vyslovil. Předpis ten jest přechodným ustanovením pro případy, v nichž lze se podle nové zákonné úpravy na základě předchozího rozvodu vysloveného před platností zákona domáhati rozluky manželství. Z této příčiny ponechává § 19 ujednání stran a soudní rozhodnutí podle §§ 106 a 108 obč. zák. z této předchozí doby i po vyslovené rozluce manželství v platnosti, pokud se strany nedohodnou jinak, a dovoluje kterémukoli z rozloučených manželů z důležitých příčin žádati o nové spořádání majetkových poměrů. V souzeném případě však těchto předpokladů není. Rozvod manželství vysloven byl za platnosti nového rozlukového zákona a nejde tu o rozhodnutí soudní, kterým podle §§ 106 a 108 obč. zák. uspořádány byly majetkové poměry manželů při rozvodu, nýbrž po právoplatně vysloveném rozvodu bylo odděleně od rozvodového sporu žalované manželce ve zvláštním sporu přisouzeno výživné podle § 91 obč. zák. Tento nárok žalované na výživné zanikl tudíž tím, že dodatečně soudem vyslovena byla rozluka manželství z viny obou manželů. Žalovaná se proto neprávem dovolává ustanovení § 19 rozlukového zákona a žalobce se právem domáhá určení zániku pohledávky žalované na výživné, pro kterou naň vede exekuci.

Čís. 9662.

Jde o dva různé právní podmínky, třebaže majitel jedné firmy byl spolumajitelem druhé firmy (veřejné obchodní společnosti).

Byl-li plat vyměřován podle hodin a výplata se děla týdně, počínala promlčecí lhůta platu podle § 1486 čís. 5 obč. zák. po výkonu služeb (koncem každého týdne), nikoliv teprve ukončením služebního poměru.

(Rozh. ze dne 20. února 1930, Rv I 1516/29.)